DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVII. | ZATURDAG den 28sten MAART, 1829. | N. 13

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Wedwe WILLIAM LEE.

Byzonderheden van het gevecht geleverd in de haven van Guaÿaquil, door de Peruaansche vloot, onder het bevel van Admiraal Guise.

Mededeeling van den Secretaris Generaal des Bevrÿders aan den Minister van Oorlog, gedagteekend hoofd-kwartier te La Plata den 17den January 1829.

Mijn Heer! —Op den 22sten laatstleden heeft de zeemagt van Peru, onder het bevel van Admiraal Guise, de ketting welke den ingang der haven van Guaÿaquil sluit, gedwongen en het fort de las Cruces in brand gestoken. De behaling van dit voordeel gaf haar de gelegenheid zich vóór de stad te stellen en de inwoners met een levendig vuur van schroot te beschieten, zoodanig dat de vernieling welke er aangerigt werd, de grootste vrees en verwarring veroorzaakte. Maar de onvermoeÿelÿke werkzaamheid van den Generaal Illingrot, prefect van het departement van Guaÿaquil, en der verdienstelÿke opperhoofden welke hem vergezelden, bÿgestaan van het volk in menigte, heeft op den 23sten en 24sten de stad met roem bekroond, door de aan de aanvallers geboden wederstand.

Met eene ligte batterÿ en door de dapperheid en behendigheid der artilleristen en de onverschrokkenheid en volstandigheid van het garnizoen en der inwoners was het ons gelukt het vÿandelÿke eskader terug te slaan en buiten gevecht te stellen. Hetzelve was verpligt de haven weder uittezeilen om de schade te herstellen, welke de schepen en manschappen geleden hebben.

Uwe Excellentie zal de bÿzonderheden van deze gedenkwaardige gebeurtenis vernemen uit de officiele depechen welke ik de eer gehad heb, aan Uwe Excellentie toetezenden, welke zÿn bevestigd geworden door den Heer Kolonel Carlos Eloi Demarquet, die in het hoofd-kwartier is aangekomen, medebrengende de belangrÿke berigten van den opperbevelhebber van het zuiden en van de opperhoofden en aanzienlÿke personen der departementen van dat gewest.

Het departement Guaÿaquil, hetwelk onder die geteld wordt, welke het meest medegewerkt hebben ter verkrÿging der onafhankelÿkheid van Peru, welke verkregen is geworden ten koste van onnoemelyke opofferingen aan de zÿde van Columbia, heeft niet alleen de kosten moeten dragen van eene krÿgsmagt voor zÿne eigene verdediging, maar hetzelve is de eerste geweest, dat een onregtvaardigen inval der Peruanen heeft moeten wederstaan. Guaÿaquil heeft aan Peru eene droevige les gegeven, en aangetoond wat de nationale eer vermag tegen de zwartste ondankbaarheid.

Ik heb de eer te zÿn,

JOSE DE ESPINAR.

Bÿzonderheden van gemeld gevecht medegedeeld door den prefect Illingrot, gedagteekend den 24sten November 1828.

"Op den 22sten dezer des namiddag te 5 ure verschenen in het gezigt, het fregat Presidente, de korvet Libertad, eene kleine schoener en twee lanchas, behoorende tot het eskader van Peru. Dit was eene verrassching, want niemand wist er van, tot dat de schepen digt bÿ het fort Cruces genaderd waren en hetzelve begon te beschieten, dermate dat de 16 artilleristen welke er op waren geen wederstand konden bieden. Vervolgens zeilde zÿ af op de Guaÿaquiliña en de lanchas, welke, na heldhaftiglÿk gestreden te hebben, voor de overmagt moesten onderdoen en het haze pad kiezen, want de vÿanden welke geland werden om het fort in brand te steken, maakten de ketting los, zoo dat de schepen er over zeilden. Gisteren van des morgens te 7 ure begonnen zÿ onze zeemagt te beschieten en des namiddags te 4 ure, zeilden zÿ, door een' goeden wind en het hoog water bevoordeeld, de rivier op, ankerden vóór het tolhuis (Aduana) en begonnen een verschrikkelÿk vuur tegen de stad, hetwelk tot des avonds duurde en behoorlÿk beantwoord werd van eene batterÿ, welke opgeworpen werd op de Planchada, en van de zeemagt. Te 10 ure ondernamen zÿ met hunne booten onze vaartuigen aanteklampen, doch ondersteund door het bataljon Caracas, werden zÿ kloekmoediglÿk terug geslagen. Het fregat Presidente raakte vast, toen het laag water werd, en in den morgenstond met een 24 ponder bragten wÿ het zoo gaduchtige schade aan dat het in aller ÿl, zoodra het getÿ hoog werd aftrok en verder beneden het fort Cruces ging ankeren, alwaar zÿ thans allen liggen. De huizen aan het strand gelegen, hebben veel geleden, doch zÿ zÿn insgelÿks zeer gehavend; zonder dat wÿ meer dan 5 man, zoo soldaten als burgers verloren hebben."

De Columbianen roemen bÿ deze gelegenheid op de overwinning, wyl het eskader van Peru moest aftrekken. Wÿ kunnen uit dit eenzÿdig berigt de zaak niet geheel beoordeelen; ons komt het echter voor dat de Peruanen meer eer dan schande in die onderneming geoogst hebben.

Guaÿaquil is de eenigste zeehaven van aanbelang van Columbia in de Zuid Zee. De Columbianen hadden er eene zeemagt van twee corvetten en andere vaartuigen; nu zeilt het eskader van Peru over de ketting heen, die aan den mond der rivier gespannen was en verovert het fort, dat den ingang verdedigt en twee dagen blÿft het eskader vóór de stad liggen om dezelve te beschieten. Hun doel was niet om de stad te nemen, want het blÿkt niet dat er landings troepen aan boord waren, maar het oogmerk was om de zeemagt des vÿands op de rivier en de vestingwerken te vernielen; of nu dat doel bereikt is, dat zullen wÿ vernemen als wÿ het berigt van deze onderneming van de kant van Peru krÿgen.

Eenige Noord-Amerikaansche en Europesche kooplieden, die te Kanton gevestigd zÿn, hebben een verzoekschrift aan den Chineschen Bevelhebber van dat gewest aangeboden, waarbÿ zÿ verzochten, voortaan van den alleenhandel der *Hong's* of Opper-Kooplieden ontslagen te mogen worden, en dus hunne inkoopen van thee, zÿde en andere Chinesche voortbrengselen ook bÿ de andere inlandsche winkeliers of handelaars te mogen doen.

Het antwoord op dit verzoekschrift, dat in het dagblad van Kanton in zÿn geheel wordt medegedeeld, is vrÿ zonderling.— Het verzoek wordt daarin niet alleen geheel afgeslagen, maar de Chinesche Bewindhebber noemt de onderteekenaars van het verzoekschrift kooplieden van barbaarsche volken, die met ylhoofdige vermetelheid het hebben durven wagen, eene poging te doen, om de instellingen van het Hemelsche Keizerrÿk te veranderen, en daarvoor eigenlyk eene gestrenge kastÿding verdienden. De Bewindhebber voegt er bÿ, dat de verordeningen omtrent den bedoelden alleenhandel naauwgezet gehandhaafd en alle overtredingen daarvan strengelÿk gestraft zullen worden.

De bekende Staatsman *Robert Jenkinson*, Graaf van *Liverpool*, is den 4den December, in den ouderdom van 59 jaren, op zÿn landhuis bÿ Londen, overleden. De roem van zÿnen vader, die, onder *Pitt's* bestuur, door zÿne bedrevenheid in het vak der geldmiddelen, aan den Staat de gewigtigste diensten bewees, en niet minder zÿne eigene, vroeg ontwikkelde bekwaamheden, verwierven hem reeds vóór den vereischten ouderdom eene plaats in het Parlement, waar hÿ zich minder door eigenlÿke welsprekendheid, dan wel door zaakkennis en eene duidelÿke voordragt onderscheidde. Zÿne staatkundige beginselen kwamen meerendeels met die van *Pitt* overeen, zoodat hÿ dan ook al spoedig met verscheidene eerambten begiftigd, en in 1801 tot Minister van Buitenlandsche Zaken benoemd werd. In die betrekking werkte hÿ mede tot het sluiten van den vrede van Amiens. Sedert nam hÿ bÿ afwisseling het Departement van Oorlog, dat van Binnenlandsche *Zaken*; en zelfs ten tweeden male dat van Buitenlandsche *Zaken* waar. Het overlÿden van *Perceval*, gaf aanleiding, dat hÿ aan het hoofd van het Ministerie geplaatst werd, in welke moeijelÿke en gewigtige betrekking hÿ zich tot in February 1827 staande hield, toen een aanval van beroerte hem voor allen verderen arbeid ongeschikt maakte. Na den dood van Lord *Londenderrÿ* (*Castlereagh*) bewerkte hÿ de aanstelling van *Canning* tot Minister van Buitenlandsche Zaken, en kwam er, volgens sommigen, eenige verandering in zÿne staatkundige denkwÿze. Hÿ verklaarde zich ten minste in 1824 openlÿk tegen de tusschenkomst der Fransche Regering in de zaken van Spanje. Hÿ verdedigde vervolgens het regt van Groot Brittanje, om de onafhankelÿkheid der nieuwe Staten van Zuid-Amerika te erkennen, en scheen in de laatste jaren van zÿn bewind niet ongeneigd tot eenigen beslissenden maatregel, om den toestand van Ierland te verbeteren.

Ofschoon Lord *Liverpool* oorspronkelÿk tot de partÿ der *Torÿ's* behoorde, hebben de meeste *Whig's* hem steeds het regt doen wedervaren, dat hÿ een man was van eene verlichte en gematigde denkwÿze, wiens yver voor het welzÿn van zÿn vaderland niet twÿfelachtig was, en die, gedurende zÿn Staatsbewind, dat vooral door het roemrÿke einde van den grooten worstelstrÿd met *Napoleon* gekenmerkt werd, aan Groot-Brittanie wezenlÿke diensten bewezen heeft.

WY Mr. ISAAC JOHANNES RAMMELMAN ELSEVIER, Directeur ad interim over de kolonie Curaçao, Bonaire en Aruba, Bevelhebber over de Land en Zeemagt en de Gewapende Burgermagt op dezelve, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal de verdeeling der goudplaatsen op het eiland Aruba in percelen, elk van vyftien Nederlandsche ellen in lengte en breedte geschied is, en de aanvragen ter verkryging van concessie tot goudwinning op dezelve als nu kunnen toegelaten worden.

Zoo worden al de genen, zynde vaste ingezetenen dezer kolonie Curaçao, Bonaire en Aruba, dewelke verlangen mogen om concessie tot goudwinning op het eiland Aruba te bekomen, hierbŷ opgeroepen om hunne aanvragen deswege binnen den tŷd van acht dagen, na dat deze op het eiland Aruba zal zŷn afgekondigd, aan het Bestuur des gemelden eilands schriftelŷk in te leveren; terwŷl het tevens bepaald wordt:

1. Dat eene concessie vier percelen zal bevatten, en dat voor elke concessie van dat getal percelen de som van zestig guldens 'sjaars zal betaald worden.

2. Dat het aan elk zal vrŷstaan aanvrage voor meer dan eene concessie te doen.

3. Dat de concessie voor slechts een jaar zal duren en na dien tŷd vervalt; terwŷl het aan den houder daarvan zal vrŷstaan om vernieuwing daarvan te verzoeken tegen betaling van andermaal zestig guldens.

4. Dat ingeval ook van aanmelding voor concessie van vier percelen als bepaald is, het mogt blŷken dat de aangevraagde concessien het getal daarvan, namelŷk van vier percelen in eene concessie, te boven gaan, als dan het voor ieder concessie bepaald viertal percelen op drie of minder zal kunnen en behooren te worden verminderd, op dat alle die zich daartoe hebben aangemeld van de gunst mogen genieten welke het Gouvernement verleenen wil aan hen die in staat zŷn daarvan gebruik te maken.

Aldus gearresteerd op Curaçao den 26 Maart 1829, het zestiende Jaar van Zŷner Majesteits Regering.

RAMMELMAN ELSEVIER.

Ter ordonnantie,

W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad, op Curaçao den 27sten daaropvolgende.

W. PRINCE, Sec.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

ALS daartoe geautoriseerd zynde, zal de Boekhouder Controlleur onder nadere approbatie van den HoogEd. Gestr. Heer Directeur ad-interim van Curaçao, &c. &c. &c. verkoopen Zes stellen Wisselbrieven getrokken door Zyne Excellentie den Gouverneur Generaal der gezamenlyke Nederlandsche West Indische Kolonien op het Ministerie voor de Marine en Kolonien, drie maanden nazigt, ieder groot Duizend Guldens Nederlandsch Courant, aan die gene, welke de hoogste premie zal hebben aangeboden.

De Biljetten van inschryving zullen van heden af tot uiterlyk op aanstaanden Dingsdag den 31sten dezer te 12 ure worden aangenomen.

De Boekhouder Controlleur voormeld,

J. PH. BOSCH.

Den 27sten Maart 1829.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 27sten Maart 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 15 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op poene als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,

De Secretaris van hetzelve,

I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 6den Maart 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand Maart zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 40 Centen per pond.

Schapen of Lams Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.

Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 23 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op poene als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,

De Secretaris van hetzelve,

I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

CURAÇAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—MAART.

21. golet Carolina, De Haseth,	Isle d'Aves
—— Geertruida, Levy,	dito
23. —— Drie Zusters, Peron,	St. Jago de Cuba
—— Favorite, Danies,	Puerto Cabello
26. —— Iliët, Jones,	Aruba
schip Prins van Oranje, Conant,	St. Thomas

UITGEKLAARD—MAART.

21. golet Amable Lucia, Sillé,
23. brik Pharos, Gregerson,
bark Maria Manuela, Fernandez,
golet Dos Hermanos, Thomas,
24. brik Rosotte, Van Soolingen,
golet Anthoinette, Simon,
27. bark Mary, Dammers,
golet Amicitia, Hoevertsz,

Uittreksel uit de Gaceta Cubana *van den 19den Februarÿ* 1829.

(Uit eenen privaten brief gedagteekend Mexiko, den 12den December 1828.)

Myn Heer en Vriend!—Deze dient om UED. alleenlyk te berigten wegens de rampspoedige en gruwzame gebeurtenissen welke, dezer dagen, in deze hoofstad zyn voorgevallen; namelyk:

Ten eerste. Vyftig Spanjaarden, 600 Engelschen, hieronder begrepen vrouwen en kinderen, en omtrent 5000 kreolen zyn vermoord geworden; en dit is teweeg gebragt om gelegenheid tot rooven te erlangen.

Tweedens. Het paleis van de onderkoningen, thans de residentie van het federale Gouvernement is vernield geworden.

Laatstelyk. De Engelsche Consul is in dit oproer omgekomen; de Ambassadeur van Groot Brittanje is zwaar gewond; en deszelfs huis is door de oproerlingen geschonden en naderhand door twee stukken geschut, welke men vóór hetzelve geplaatst had, geheel vernield geworden. De Engelsche vlag is door de militairen ook geschonden en over de straat heen gesleept geworden.

De Londensche Couranten van Januarÿ behelzen het volgende artikel uit de *Constitutionnel.*

De miraculeuse verschŷning van het kruis te Migné den 17den December 1826, was het vorige op den verjaardag dier verschŷning in Frankrŷk gevierd geworden. De Paus had twee brieves uitgevaardigd, waarin Z. H. [illegible] mirakel verklaarde, doch tevens uitdrukte, dat zulks volgens zŷn eigen gevoelen was. De Fransche geestelŷkheid was hierover echter niet te vreden, zŷ zochten den Paus te bewegen om eene bul uittevaardigen, waarin deze verschŷning als een mirakel verklaard werd, en dat de verjaardag derzelve in den rang der heilige dagen zou geplaatst worden. Deze bul moest den 17den December 1828 in alle kerken in Frankryk afgelezen en een *Te Deum* gezongen worden. De zaak raakte echter eenige dagen te voren bekend. De natuur en scheikundigen te Parÿs maakten reeds toebereidselen om het hunne bÿ te dragen om dezen dag luisterÿk te vieren, namelÿk door kruisen te maken van dezelfde stof, waarmede de luchtballons gemaakt worden; doch daar er nu onlangs een gas is uitgevonden dat vele malen ligter is dan de waterstof gas, waarmede de luchtballons gevuld worden, zoo zouden deze kruisen hiermede gevuld tot eene zeer groote hoogte opstijgen en verzilverd zÿnde heerlÿk in de boven lucht blinken. De jongens zouden ook het hunne toebrengen door hemelblaauwe vliegers te doen opgaan, waarin een verzilverd kruis was, welke vliegers door hemelsblaauw koorden zouden vastgehouden worden, zoo dat er op dien dag onder het singen van het *Te Deum* wel eenige honderden schitterende kruisen in de lucht boven Parÿs zouden verschenen zÿn, welker verschÿning dus op nieuw door eene bulle voor een mirakel diende verklaard te worden.

De Fransche geestelÿkheid kreeg van dit alles kennis; zÿ begrepen zeer wel dat zy tot spot van het gansche publiek zouden verstrekken; en het aflezen van de bul en het vieren van den 17den December zÿn ten achter gebleven.

De blokkade van de Dardanellen is tegen het einde van November begonnen.—Tegenwinden hadden het Russische eskader belet om eerder aantekomen, waardoor er nog zes en twintig vaartuigen met koren geladen de Dardanellen binnen gezeild zÿn.

De Archipel is een gevaarlÿk zeewater in den winter; het zal dus de Russen zwaar vallen om de blokkade gedurende dit saisoen voortte zetten; zÿ zullen misschien meestal nabÿ de eilanden geankerd liggen en de ligte Grieksche vaartuigen vóór den ingang der Dardanellen laten kruissen. De Grieken zÿn in dit vaarwater bekend en zÿn voortreffelÿke zeelieden.

De hongersnood moet zich dan weldra in Konstantinopel doen gevoelen, als men aldaar noch uit de Zwarte Zee, noch uit de Middellandsche Zee levensvoorraad kan bekomen. Uit de ommestreken der stad kan men geen voorraad bekomen; slechts op een ongehoorden afstand dezer hoofdstad groeit eenig graan. Niet alleen moet de hoofdstad geprovianteerd worden maar ook het leger, en voor een getal manschappen in het leger is de dubbele hoeveelheid proviant noodig, als voor een gelÿk getal burgers. Er is niet aan te twÿfelen of het gebrek aan levensvoorraad zal volksbewegingen in de hoofdstad na zich slepen.

Berigt wegens een Mexikaansch Biechtboekje in de oorspronkelÿke taal.

Dit merkwaardige produkt van de nieuwe wereld, voert den volgenden titel: *Breve practica y regimen del Confessonario* DE INDIOS *en Mexicano y castellano para Instruccion del Confessor Principiante, habilitacion y examen del Penitente, que dispone para los Seminaristas el* BR. D. CARLOS CELEDONIO VELASQUEZ DE CARDENAS Y LEON, *Colegial Real del Pontificio y Real Collegio Seminario y su Vice Rector, Cathedratico dos vezes de* PHILOSOPHIA *de Mayores, Rhetorica y* LETRAS HUMANAS, *Examinador Synodal de este Arzobispado, Cura de partido de St. Miguel Xaltokan y Juez eclesiastico de el y sus anexos Quantitlan y Tultitlan; de Zumpahuacan, Capulunc y ahora de la Concepcion de Otumba Cura por S. M. y Juez eclesiastico por el Ilmo Sr.* DON MANUEL JOSEPH RUBIO Y SALINAS *de la Santa Sede Apostolica, del Consejo de S. M. dignissimo Arzobispo de Mexico y la dedica el eminentissimo Señor* SAN CARLOS BORROMEO, *Cardenal de Santa Praxede, Vigilantissimo Arzobispo de Milan con las licensias necessarias. Impredo en Mexico en la Imprenta de la Bibliotheca Mexicana, junto a las R. R. M. M. Capuchinas.*

Dat is: practische aanleiding voor de biecht der Indianen, in de Mexikaansche en Castiliaansche talen, tot onderrigt voor aankomende biechtvaders en tot voorbereiding en beproeving der biechtenden. Ten nutte der Seminaristen zamengesteld door Dr. Carlos Celedonio Velasquez de Cardenas y Leon, Koninkl. Collegiaal des Pontifikaats en van het Koninkl. Seminarium-Collegie, alsmede deszelfs Vice-Rector, tweevoudig gegradueerd Doctor der Philosophie, Logica, Rhetorica en Humaniora, Synodaal Examinator van het aartsbisdom, prediker van het distrikt S. Miguel Xaltokan, geestelÿk Regter aldaar en in *Quantitlan* en *Tultitlan* te *Zumpahuacan*, *Capulunc* en thans te *la Concepcion de Otumba* prediker voor M. Z. en geestelÿk regter voor zÿn Hoog Wel Geb., den Heer Dr. Don Manuel Joseph Rubio y Salinas, Hoogeerwaardige Bisschop van *Mexico*, van den Heiligen apostolischen stoel en van den raad Zÿner Majesteit. Opgedragen aan Zÿne Eminentie den Heere Jan Carlos Barromeo, kardinaal van den Heiligen Stoel, en zeer waakzame Bisschop van *Milaan*. Met de vereischte Licencien gedrukt in *Mexico*, in de boekdrukkerÿ der Mexikaansche Bibliotheek, bÿ de eerwaardige heeren Kapucÿnen.

De 20 eerste bladzÿden van dit boek bevatten: 1.) de opdragt aan den kardinaal S. Carlos Borromeo, waarin de onontbeerlÿkheid van dit beknopte werkje (*esta pequena compendiosa Obrilla*) bewezen wordt. Het is voor nieuwbekeerden (*neofitos*) bestemd, om hen aan te wÿzen, hoe zÿ tot heil van hunne zielen God te dienen en te vereeren hebben; 2 en 3.) twee aanbevelings-geschriften wegens dit boek, door twee voorname geestelÿken in *Mexiko*; 4. 5 twee bewyzen van vergunning (*licencias*) tot den druk en de uitgave ter verbreiding van het werkje onder wereldlÿken en geestelÿken; en 6.) eene voorrede aan den lezer, waarin de schrÿver terugwÿst op zÿne Mexikaansche spraakkunst (*Arte de Lengua Mexicana*), en de daarin voorkomende korte aanleiding tot de Godsdienstleer, en waarin menige Mexikaansche uitdrukking, van welke hÿ zich in het nu aangekondigde werkje bedient, word opgehelderd. Alsdan volgt,

in het werkje zelf, de biecht, gelyk die door de biechtvaders den Mexikaanschen Christenen wordt afgenomen. Het zyn korte spreuken in twee kolommen gedrukt, de eerste Mexikaansch met latynsche letters, en de andere de vertaling in het Spaansch. Of ook de Mexikaansche Christinnen gehouden zyn deze ten deele zeer afschuwelyke bekentenissen afteleggen, wordt nergens duidelyk aangewezen. De arme Indiaan, moet zich volgens de hier voorgeschrevene formulieren van alle mogelyke zonden beschuldigen, en wel met de byvoeging *hoe dikwyls?* By v. Ik heb myne grootmoeder (*Nopiltzin*) viermaal ongepast geantwoord en haar verstoord aangezien (*miré mal*)—Ik heb mynen zoon (*Nopilhuan*) vyf maal van ganscher harte in myne gramschap vervloekt!—Ik heb myne jonge dochter (mi hija *donkella*, Mexikaansch: Nochpochhua) 19 maal gescholden. Ik ben op myn kleinzoon (mexik. *Noxhuiuh*) 11 maal toornig geweest. Ik heb myn jongeren broeder 20 maal geslagen. Ik heb myn zwager 23 maal stokslagen gegeven. Ik heb 33 maal als een vogel (Paxero) gefluit (een teeken van verkleefdheid aan de oude afgodery, en by gevolg overtreding van het eerste gebod.—Van hier af hebben eene menigte vragen betrekking tot elk der tien geboden.) Ik heb 34 maal den ouden lykzang (*Tekolote*) mede gezongen. Ik heb 38 maal in het geloof gewankeld. Ik heb 43 maal op zon-en feestdagen de mis verzuimd (voor Mis, "*Missa*" en Zondag "*Domingo*," zyn geene Mexikaansche woorden). Ik heb mynen naasten beleedigd, en hem 46 maal voor schurk, dronkaard, (*borracho*), smeerlap en heksenmeester (*hechizero*) gescholden. Ik heb myn' vader 49 maal, myne moeder 50 maal beleedigd. Ik heb mynen naasten 52 maal geslagen en 59 maal getracht hem om het leven te brengen. Ik beken, eerwaarde biechtvader, dat ik met 3 getrouwde vrouwen, met 6 weduwen en 8 meisjes onder de zestien jaren ontucht bedreven hebbe, en wel met elke 60 maal Verder: "*Bese y abrazé y tenté sus partes femeniles y esupi à una muger, asienta y siete* (67 maal) *vezes: tenté mis partes viriles y derramé mi semilla sesente y ocho* (68 maal) *vezes.*" Ook deze voor onze lezers niet vertaalbare afschuwelykheid staat met nog vele woorden in dit godvruchtig boekje, hetwelk door den zeer geleerden en zeer verlichten heer Doctor C. G. Velasquez opzettelyk voor alle volksklassen bestemd is.

Na deze biechtformulieren volgen de vermaningen van de zyde des biechtvaders, in vragen vervat. De eerste is: *Tienes Bula?* Hebt gy de Bulle onderhouden? Deze vragen zyn insgelyks volgens de tien geboden ingerigt, doch behelzen niets aanstootelyks. Alsdan volgt eene boetvermaning in de Mexikaansche taal (ook voor *Gracia*, genade, en *Diablos*, duivel, bestaan geene Mexikaansche woorden.) Daarna vindt men zeven bladzyden met een beknopt onderrigt in de leer van het christendom, en eindelyk de christelyk-katholyke Hoofdpunten, alles in de Mexikaansche taal.

Voorspellingen der Jezuiten.

Eenige dagen vóór den dood des Hertogs van Berry, verhaalt de Abt Martial Marcet de la Rochearnaud, bevond ik my te *Mont-Rouge*, ter plaatse, waar de *Jezuiten* als in een middelpunt vergaderen, om met allerlei listen en aanslagen zich bezig te houden. Men behandelde daar staatsaangelegenheden en voorzeide toekomstige rampen. Een dier *Paters*, eensklaps als vervuld door Goddelyke aanblazing, kondigde, (ik herinner het my nog zeer duidelyk) midden in een zoo zonderling gesprek, als men naauwelyks zich verbeelden kan, op eene stellige wyze aan, *dat eene schitterende ster weldra zou vallen.* Hy sprak in den styl der Profeten, en wilde blykbaar zyne woorden als eene voorzegging aangemerkt hebben. Gelukkig bevond zich daar iemand, die eene poging deed, om natuurlyk te verklaren, hetgene de Hemel aan deszelfs dienaar had medegedeeld. Ik begreep hem, en zal het nooit vergeten. Niets heeft my ooit zoo zeer getroffen, daar ik in weinige dagen later vernam, welke soort van *ster* was gevallen

Pater de V... verzekerde, dat een boer, als profeet, aan den Koning van Frankryk voorzegd had, dat, indien hy de buitensporige vastenavondsvermakelykheden niet afschafte, de schouwburgen niet afbreken liet, en het openen der winkels op zon-en feestdagen niet verbood, hem een groot ongeluk zou overkomen in den schouwburg, op eenen Zondag, en in de vastenavondfeesten. De Pater voegde er by, dat de gebeurtenis niet verre af was, en dat men weldra den dood van een vorstelyk persoon zou vernemen. Ook dit is waar, dat men den wonderlyken moord byna op hetzelfde tydstip wist in de Collegien der *Jezuiten*, als dezelve geschiedde te Parys; en men heeft my verzekerd, dat in het Departement der *Beneden-Alpen* een van de profeten des Genootschaps, *Pater C...*, dien stellig aan zyne hoorders bekend maakte. Het verdient bovenal opmerking, dat men, ten jare 1818, te *Mont-Rouge* allerlei gebeurtenissen voorzeide, welke vervolgens, tot myne groote verbazing, juist zoo hebben plaats gehad.

In de scholen heeft men getwist, of er eigenlyke voorzeggingen zyn kunnen; doch er is nooit aan getwyfeld, of er valsche profeten zyn. Maar gelooft de voorspellingen der *Jezuiten*, op gelyke wyze, als gy den *Oude van het Gebergte* geloofd zoudt hebben, zoo hy U den dood van eenigen Vorst had voorzegd. Men behoort wel geloof te slaan aan zoodanige profeten; doch men moet hen bidden, dat zy ons geene voorzeggingen doen.

Ik weet, dat een van 'sKonings Ministers, alsmede de party der *Liberalen*, beschuldigd werden met den moord des Hertogs van Berry, door eenen man, die alwat hy wuest zeggen in de Kamer der Afgevaardigden opdeed te *Mont-Rouge*, waar hy toen het middagmaal had gehouden met zekeren Bisschop, die, later, met zoo veel huichelarye, verklaarde. dat hy van het bestaan der *Jezuiten* geene kennis droeg. Ik voor my ben ten volle overtuigd, dat *en* de aangeduide Minister *en* de *Liberalen* onschuldig zyn; en ik houd de *Jezuiten* voor de bewerkers van den moord des Hertogs van Berry.

Een Hindoosch vertelsel.

Een *Raja* had vier dieven ten dood verwezen. Nadat drie hunner de straf hadden ondergaan, verklaarde de vierde, meer geslepen, dat hy een verzoek aan den *Raja* had te doen, en dat hy daarna bereid was te sterven. Voor den Prins gebragt, sprak hy tot dezen, op een' eerbiedigen, maar tevens vrymoedigen toon: "Mogt het U behagen o Prins! de voltrekking van het over my gevelde vonnis op te schorten, tot dat gy in staat gesteld waart, over het vermogen te oordeelen, dat ik bezit, om eenen boom te kweeken, die gouden vruchten draagt!" "Maar" hernam de *Raja*, "indien gy dusdanig vermogen bezit, vanwaar komt het dan, dat gy daarvan geen gebruik hebt gemaakt, in stede van U toe te wyden aan een zoo schandelyk beroep, als dat van eenen gaauwdief." "Ach!" antwoordde deze, "uwe Hoogheid gelieve op te merken, dat, zoo het zaad niet geplant worde door iemand, die in zyn gansche leven geenen diefstal, hoe ook genaamd, heeft begaan, de boom niet alleen geene vrucht zal dragen, maar den planter zelf, op het eigenste oogenblik, een gewisse dood treft." De *Raja*, voldaan over deze rede, deed eenige kleine gouden granen aan elk' zyner Hovelingen uitdeelen, met bevel om die te zaaijen; maar geen hunner durfde zich aan dit zoo gevaarlyk werk wagen, en allen gaven eerbiediglyk te kennen, dat de *Raja* zelf de éénige persoon was, tot deze verrigting bevoegd; waarop deze antwoordde: "ik kan my even min beroemen geheel zuiver te zyn: want ik herinner my, in myne jeugd eenige lekkernyen, door myne moeder weggesloten, te hebben geknaapt."—"Wel nu, o myn Vorst!" riep de misdadiger uit, "dewylalle uwe Hovelingen en gy zelf aan gelyke overtreding schuldig staan, waarom moet ik alleen dan het leven derven?"—De Prins lachte, de Hovelingen lachten desgelyks, en de dief kreeg pardon.

De Advocaat en de Maarschalk.

De Maarschalk *van Villars* wilde zich van de woning des Advocaats *Thierry* meester maken, die daarop dit verzoekschrift by den Hertog *van Orleans*, Regent van *Frankryk*, inleverde: "Mr. *Thierry*, Advocaat by het Koninklyk Geregtshof, neemt de vryheid, met verschuldigden eerbied, uwer K. H. kenbaar te maken, dat, naardien de Heer Maarschalk *van Villars* geene vyanden meer te bevechten heeft, hy thans het studeervertrek eens armen Advocaats belegert. Hy dacht zeker, dat de vesting zich by de eerste opeisching zou overgeven. Maar de Requestrant heeft besloten, het grof geschut af te wachten; en dit grof geschut is het bevel uwer K. H."—De Regent schreef op den rand: Heer Maarschalk! breek dit beleg op; het zal het eerste zyn." En de Advokaat bleef in het ongestoord bezit van zyn huis.

De Universiteit van Grenada.

Het openbaar onderwys is in *Grenada* in eenen staat, grenzende aan barbaarschheid. Er is aldaar eene Universiteit, welke gehouden wordt voor de geleerdste van het schiereiland, en een groot getal Collegiën, aan dezelve verbonden, maar welk eene Universiteit en welke Collegien! Wanneer men zich wilde toeleggen op het uitdenken van middelen, om den geest te verstompen en het hart te verlagen, men zou gewisselyk geene krachtdadiger middelen kunnen vinden, dan het ontwerp der studiën, en de leerwyze, welke aldaar gevolgd worden. De Wysbegeerte, daar onderwezen, is die der dertiende eeuw; de Theologie, die der Inquisitie; de Wetten, de kunstgrepen der regtsverdraaying.—Wanneer een student den graad van Doctor wenscht te erlangen, na het ondergaan der examens, door de reglementen voorgeschreven, en het verlof van het Conclave te hebben verworven, beklimt hy een spreekgestoelte, in de tegenwoordigheid van een talryk gehoor, inzonderheid van Dames. Een oude Doctor bestygt een ander gestoelte tegen hem over, en begint met tegen den Candidaat alle lasteringen en spotternyen uit te kramen, welke de verbeelding in staat is uit te denken. Deze fraaye oefening der welsprekendheid geschiedt in den burleksten styl, en is eene onafgebrokene aaneenschakeling van woordspelingen, schimpscheuten en jokkernyen; waarby de toehoorders uit al hunne magt schateren en uitbundig toejuichen. Nu volgt eene lofspraak op den aankomeling, door denzelfden Doctor uitgesproken; terwyl alles besloten wordt met eene ruimschootsche voordiening van ys, beschuitjes en chocolade. Verbaasd over dit zonderling schouwspel, vroeg ik aan een' naast my gezeten monnik, welk toch het doel was van eene zoo zeldzame handelwyze. "Dit geschiedt," antwoordde my zeer deftig de eerwaardige vader, "om den nieuwen Doctor te gewennen aan de oefening van Christelyken ootmoed." Ik moet bekennen, dat de zaak zelve my minder nog verwonderde, dan derzelver verklaring.

FROM THE ST. CHRISTOPHER ADVERTISER.

BARBADOS.

Having been the innocent instrument of creating some alarm by publishing communication from a very respectable Correspondent, who unnecessarily carried away by his fears, prophesied most melancholy consequences from the long drought which prevailed in most parts of the island, it is our pleasing duty now to state, that we have heard from various sources of information, of there being a considerable quantity of the last crop of Guinea-corn, which was a very large one, still in store; so that we may venture to say, that we need not give way to fears of approaching famine, although, from the failure of the Yam-crop, we may feel next year an inconvenient scarcity. A deficiency of Yams is no trifling affair, especially to the middling class of cultivators, and poor tenants, and will be felt very seriously by all of us housekeepers in town. The rains within the last eight days, however, will, we trust, yet save the Guinea-corn crop. It is most certain, that, in many parts of the country, the want of rain for so many weeks was alarming, not merely causing apprehension on the score of food, by agitating the Planter—burthened as he is with heavy duties, and great expenses in the cultivation of his soil and the manufacture of his sugar, and too often harrassed with debt to the British merchant—with the melancholy prospect of blighted cane fields. Rain has fallen abundantly, we are informed, within the last three days in several parishes—we hope in all. Although the Sugar-crop must, in all probability, fall very short of what was expected some months ago, we hope, that, with the blessing of Providence, there will be no want of the necessaries of life.—*Barbadian Dec. 16.*

FRANCE, GREECE AND EGYPT.

We had occasion some months ago to remark on the principles and policy of the French expedition to the Morea,—that it was intended to lay hold of some of the dilapidated timbers,—and some of the stately columns of marble and porphyry of the Ottoman Empire, on the point of falling, and to oppose to Russia, in the event of her success against Turkey, a counterbalance of the richest spoil in the Mediterranean sea. It was intended, also, as a sort of equitable set off against the preponderance of England by her possession of Malta and the Ionian Isles; and, above all things, it had for its object to gratify the pride and vanity of the French nation, by annexing some of the classical provinces of Greece to their Empire. The white flag flying over the Areopagus, and a bulletin from the grand army, dated from the Temple of Theseus at Athens, would plunge the *cafés* and saloons of Paris in ecstacy for a twelvemonth. But it seems from the French papers, that "France looks beyond the Morea, and has her eye fixed upon Egypt."—Of this we never had a doubt. Egypt is the colony which she most covets, and which would thrive best under her controul. This astonishing country does not want a conqueror, but a legislator; like all the East, Egypt is weary of conquerors, and wants only a new code of laws, and the introduction of European policy and manners, to restore her to somewhat of her ancient splendour.

We have lately read some excellent remarks by an Austrian writer on this subject, who seems to understand Egypt better than any other traveller. But we have not room for many of this observations. It is well known that Egypt, under her present ruler, has assumed a new rank in the scale of nations;—that she now cultivates a large commerce with England, and transmits us cotton which vies with any which comes into our ports. Our Austrian writer does not seem to know this fact.

Placed between two great and powerful parts of the globe, and fronting Europe, less fertile, indeed, but infinitely superior in population and industry, Egypt possesses in her position an advantage which attracts to her shores the commerce of the whole world, particularly as she owns the only safe port of any capacity in that part of the Levant. The caravans, which penetrate to the interior of the country, and return, both by land and water, loaded with the produce of Africa, destined to be embarked upon the Red Sea for Arabia, and the most distant English possessions, render this country the entrepot of the commerce of the world.

Such is the country which France is ambitious to possess, and which, one day or other, either by negociation or conquest, by force, purchase, or bribe, she will be sure to obtain. France is naturally jealous of the many formidable positions of England in those seas where she possesses not an acre of ground by natural right or annexation. Malta, Gibraltar, and the Ionian Isles, say the French writers, "belong to England in as full a sovereignty as Guernsey and Jersey. And yet France, ONE THIRD of whose coast is washed by the waters of the Mediterranean, possesses no one position of controll or influence beyond her own territory in that sea."

That the views of France point to conquest, there can be no doubt, and no Cabinet requires to be more jealously watched. We mistake the French Ministry very much, more particularly what are called the Liberal part of them, if they ever seriously intend to abandon the Morea.—Does not France at the present moment possess the sea-ports in Spain? Is not Cadiz at this instant garrisoned by French regiments, notwithstanding the treaty to evacuate Spain?—But we shall not dwell longer on this subject; our only object being to call the attention of those, who have authority in our affairs, to the very intelligible hints of the French writers both as to the Morea and Egypt.—*Bell's Messenger.*

We learn from a source of undoubted authority, that a circumstance of the most painful description has just occurred in Turkey to two young Englishmen, of noble family, whose names for obvious reasons we suppress. By way of frolic, it is supposed, they had most imprudently got admission into a harem, a feat of which few Europeans can boast; but being quickly discovered, the fearful option was offered to them of swallowing poison, or submitting to a horrible operation. One chose the former, and having swallowed the deadly contents of a cup, instantly dropped down dead.—The other having less nerve, took the other alternative, and accordingly underwent the operation, after which he was turned out, Mussulmans having in addition slit his nose, and cut off his ears. When the accounts left Turkey, he was lying in a most deplorable condition, and his death was hourly expected.—*Brighton Gazette.*

VARIETIES.

SPAIN.

(From a Correspondent.)

A family that I got acquainted with in a provincial town in Spain, gave me an account of their expenditure. They were decent people, and though with small means were visited by the rich. Their house was the resort of very agreeable company.—The family consisted of a man and wife, their two daughters grown up, and a maid servant.

Daily Expenditure.

(The pound of meat in Spain is 32 ounces.)

	s.	d.
Half a pound of beef - - - - - - - }		
Half a pound of bacon - - - - - - }	0	5
Half a pint of peas - - - - - - - }		
One onion - - - - - - - - - - - }		
One cabbage, sallad, &c. - - - - -	0	4
Three pounds of fine bread - - -	0	4
Fuel - - - - - - - - - - - - -	0	3
	1	4

Manner of Cooking.

Breakfast at eight o'clock.—The beef, bacon, peas, onions, and a little spice, boiled for an hour in three pints of water, and the broth poured on a pound of bread, cut in thin slices. They take this soup with mint finely powdered.

Dinner, at one o'clock.—The same meat and peas boiled again for two hours with a cabbage, or piece of pumpkin, about five pounds weight, seasoned with pepper. The broth of this second boiling put on sliced bread, and boiled separately for half an hour. This soup is served up first, then the cabbage, and then the bacon.

N. B. If there are any children, this bacon is squeezed between two slices of bread for their supper.

Supper.—The same beef chopped or minced, and put to boil for an hour, with tomates, capsicum, or a head of garlic, with two spoonsful of oil, finishing with a plentiful dish of salad, onions, or cucumbers, according to the season.

Drink.—Water on all occasions.

The house in which they lived was their own; and their income, which was very little more than 1s. 4d. a day, came from the rent of three houses in the town, their only property. They had expectations from an uncle, a Dignitary in the Church, but he gave nothing.

On Destroying Thistles with Salt.—A correspondent in "The Farmer's Journal," who dates from Worcestershire, says, "I have no doubt that salt may be made use of with good effect for destroying thistles. I have made several experiments, which have uniformly been attended with success. The most effectual way is, to cut off or bruise the thistle, and then put a small portion of salt upon it; very few will survive this treatment. It may be accomplished without this trouble; but the land should be gone over more than once, to see if any have escaped. Salt is also very serviceable for destroying weeds of all kinds, say nettles, docks, &c. that grow around farm buildings; but you must be careful not to use it too near fences or trees, or, perchance, you may destroy those also." Another correspondent confirms this—he says, "A small quantity of common salt, about a tea-spoonful, is taken between the finger and thumb, and placed firmly on the centre of the thistle. In two or three days, the thistle will turn quite black; and in eight or ten days the root and every part of it will be destroyed. I have found this a cheap and certain mode of clearing land from thistles. One person will salt as many as four or five would cut up in the usual way; and with this difference, that salt completely destroys the weeds, whereas the spud merely retards them for a short period, to be ultimately more productive.—The salt should be applied to the large thistles before the stem is put forth; and care should be taken that it is not dropped upon the grass or cinquefoil."—*Liv Adv.*

We are not aware that it is generally known that cotton down has been used successfully as an application to burns and scalds. A few days since an instance of it occurred. A boy, seven years old, had several gallons of boiling water thrown over him, by which he was scalded from the back of his head down to the sacrum, and over the whole of his breast and right arm. In taking off his clothes, all the cuticle was separated from the skin, and the surface left raw. This was immediately bedded with cotton down, and the boy laid on his back in bed, where he continued in a state of insensibility for some days. Whenever matter appeared through the cotton, it was removed by soaking it with hog's lard, and fresh cotton was applied. Seven weeks after the accident, when his arm and a great part of his body were healed, the skin was of its natural colour and consistency, and had not the slightest appearance of having been ulcerated.

Turkish Prophecy.—The following is extracted from a book of prophecies, called "Mohamedya," which is held in veneration by the Turks:—The Turkish Emperor shall conquer Rome, and make the Pope patriarch of Jerusalem; and he shall some time after profess the Mahometan faith.—Christ shall then come, and show the Christians their error in not having accepted the Alcoran, and instruct them that the dove which come down from Heaven was not the Holy Ghost, but was Mahomet, who shall be again upon earth thirty years, and confirm the Alcoran by new miracles. After that time the power of the Turks shall decline, till they retire into the desert of Arabia, and then there shall be an end of the world. Their overthrow shall be accomplished by a people from the north, called *sanmis far* (yellow-haired sons.) The ruin of Constantinople shall happen in one Sultan Mahomet's time, and then the Turks shall be reduced to so few in number, that sixty Turkish women shall have but one husband among them.